

הגמרא: **בְּהָרָא** – כאותו מעשה שהיה באדם ששמו **בְּרַ** וְזִמְנָא, 60
אִיתְפַּקֵּד נְבִיחָה מְדַל דִּיתְמִין – הופקדו אצלו נכסי יתומים, **אָתָא** – 61
 בא בר זמניא וְשָׂאֵל לְרַבִּי מְנָא האם מותר לו להשתכר בשל 62
 היתומים, **אָמַר לֵיהּ רַבִּי מְנָא** לבר זמניא, **אֵין בְּעִיתִי דִּי** – אם אתה 63
 רוצה ומוכן להשתכר באופן כזה שבו הִתְפַּסְדָּה דִּידֶךָ – אם יהיו 64
 הפסדים הם עליך וְאִתְּרָה דִּתְרִיבִיבִין – וברווחים תתחלק עם 65
 היתומים, **שָׁרִי** – מותר לך. 66
 הגמרא מביאה מעשה נוסף. מספרת הגמרא: **רַבִּי חֵייה בְרַ אֲדָא,** 67
אִיתְפַּקֵּד נְבִיחָה מְדַל דִּיתְמִין – הופקדו אצלו נכסי יתומים, וְעִבְדִּי בִּין 68
 – והשתכר בהם באופן שקיבל על עצמו שההפסדים יהיו עליו 69
 וברווחים הוא התחלק עם היתומים. 70
 שנינו במשנה: **רַבִּי יִשְׁמְעֵאל אומר מוֹתֵר פִּירוֹת בּו' קִיץ המזבח.** 71
רַבִּי עֲקִיבָא אומר וכו' מותר נסכים לכלי שרת, **רַבִּי חֲנַנְיָה סָגַן** 72
הכהנים אומר, מותר נסכים קִיץ המזבח בּו', זה וזה לא היו מודים 73
 בפירות'. הגמרא מבררת מה הם 'מותר פירות' ו'מותר נסכים'. 74
 מבארת הגמרא: **מִתְּנִיתָא דְרַבִּי יִשְׁמְעֵאל הִיא** – בדין זה שמותר 75
 פירות הם לקיץ המזבח, הולך רבי ישמעאל לשיטתו, שהוא סובר 76
 במשנתו שבמעות של שירי הלשכה היו הגזברים קונים יינות 77
 שמינים וסלתות וסוחרים בהם והשכר להקדש, ורווחים אלו נקראו 78
 'מותר פירות' כפי שמצאנו דְרַבִּי חֵייה בְרַ יוֹסֵף פֶּתֶר מִתְּנִיתָא – 79
 הסביר את דברי המשנה 'מותר פירות', שהכוונה היא שְׁכָר לְהִקְדֵּשׁ 80
 – רווחי הקדש ממסחר זה, ועל זה אמר רבי ישמעאל שהיו קונים 81
 ברווחים אלו קרבנות לקיץ המזבח, אולם לרבי עקיבא שנחלק על 82
 רבי ישמעאל וסובר שאין משתכרין בשל הקדש לא מצאנו מעות 83
 שהם נקראים 'מותר פירות'. 84
 עוד מבאר רבי חייה בר יוסף: מה ששינוי במשנתנו 'מותר נְסִכִּים', 85
 זו סָאָה רַבִּיעִית, והיינו, ששינוי בסוף פרק זה (יג.) 'המקבל עליו 86
 לספק סלתות ב' משלש ועמדו מארבע יספק מארבע שיד הקדש 87
 על העליונה'. כלומר, מי שקיבל מעות מגזבר ההקדש כדי לספק 88
 סולת להקדש במשך כל השנה במחיר של שלש סאים לסלע, 89
 והוא המדחיר ועתה נמכר הסולת במחיר של ארבע סאים 90
 בסלע, יד ההקדש על העליונה והוא חייב ליתן להקדש את 91
 הסולת במחיר המזול של ארבע סאים בסלע, ואותה סאה רביעית 92
 שהוא נותן להקדש יותר ממה שקיבל עליו בתחילה הוא הנקרא 93
 'מותר נסכים'. 94
 דיעה אחרת בביאור 'מותר פירות' ו'מותר נסכים': **רַבִּי יוֹחָנָן חולק** 95
 על רבי חייה בר יוסף בשני הסבריו אלו והוא פֶּתֶר מִתְּנִיתָא – 96
 הסביר את דברי המשנה, 'מותר פירות', זו סָאָה רַבִּיעִית – שקיבל 97
 עליו לספק שלש סאים לסלע והוא המדחיר ומספק ארבע סאים 98
 לסלע, אותה הסאה הרביעית נקראת 'מותר פירות'. ואילו 'מותר 99
 נְסִכִּים' הכוונה לְבִירֻצִין – כשממלאים את כלי הנסכים ביותר יין, 100
 נשפך מן היין שבתוכו אל דופני הכלי מבחוץ, ויין זה שנשפך נקרא 101
 'מותר נסכים'. 102
 הגמרא מקשה על דעתו של רבי חייה בר יוסף הסובר ש'מותר 103
 נסכים' זו סאה רביעית: וְלֵית לֵיהּ לְרַבִּי חֵייה בְרַ יוֹסֵף לְבִירֻצִין – וכי 104
 אינו סובר שיתכן מקרה של בירוצין, ואם אין זה 'מותר נסכים' מה 105
 אם כן דין הבירוצין ומה יעשו בהם. מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבִּי** 106
חֲזַנְתָּ, דעתו של רבי חייה בר יוסף היא שמותר נסכים כולל את 107
 שניהם גם את סאה רביעית וגם את הבירוצין, וכל מה דְּנָפַל – 108
 הדינים שאמרנו לַעֲנִין סָאָה רַבִּיעִית, נָפַל – הוא גם הדין לְבִירֻצִין. 109
 הגמרא מקשה על שיטתו של רבי יוחנן. מקשה הגמרא: עַל דִּתְתִּיתָה 110
 דְרַבִּי חֵייה בְרַ יוֹסֵף הסובר ש'מותר פירות' היינו שכר להקדש, נִיחָא 111
 – מובנים דברי משנתנו המסיימת 'זה וזה לא היו מודים בפירות', 112
 כי לפי שדעתו של רבי עקיבא היא כמו שלמדנו במשנתנו שֶׁאֵין 113
 מִשְׁתַּכְּרִין בְּשֵׁל הַקְּדֵשׁ אֶף לֹא בְּשֵׁל עֲנִיִּים, ונמצא שאין מציאות של 114
 מעות שהם 'שכר להקדש', ואף רבי חנניה סגן הכהנים במשנה 115
 סובר כדעתו של רבי עקיבא, לְפִיכָּךְ יכולה המשנה לסיים ולומר 116
 'וְזֶה לֹא הִיוּ מוֹדִין בְּפִירוֹת', שרבי עקיבא ורבי חנניה אינם מודים 117
 לדין 'מותר פירות' כיון שלדעתם אין מציאות כזאת. אולם עַל 118

רַבִּי שְׁמוּאֵל בְּרַ נַחֲמָן, שלא זו בלבד שמה שכתוב בו 'נכח' או 'צלע' 1
 דין הוא שחסרונו מעכב את הקרבנות, אלא וְאִפְּלִי מִזֶּה שכתוב בו 2
 'שִׁמְחָה' כגון מזבח הזהב שכתוב בו (שמות מ כו) וְיִשֶּׁשׁ אֶת מִזְבֵּחַ הַזָּהָב 3
 בְּאֵהָל מוֹעֵד לִפְנֵי הַפָּרֹכֶת, הרי חסרונו מְעַכֵּב את הקרבנות. אולם 4
 בכיור וכו' לא נחלקו האמוראים והכל מודים שחסרונו מעכב כיון 5
 שהעבודה פסולה אם הכהנים לא קידשו לפני כן את ידיהם 6
 ורגליהם. ואם כן מקשה הגמרא שנמצא לכאורה שדברי 7
 האמוראים רבי אליעזר ורבי יוסי בן חנינא ודברי רבי שמואל בר 8
 חנמן בשם רבי יונתן אינם כדברי התנאים, לא כדברי רבי מאיר 9
 ולא כדברי חכמים. 10
 מתרצת הגמרא: **אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָא, בָּאָן** – מחלוקת התנאים היא 11
 בְּעִבְדוֹת שְׂכָפִינִים הנעשים בהיכל, שלפי חכמים רק הכיור וכו' 12
 מעכב את העבודות שבפנים ולרבי מאיר אף השולחן והמנורה 13
 והמזבחות והפריכות מעכבים את העבודות שבפנים, ואילו בָּאָן – 14
 מחלוקת האמוראים היא בְּעִבְדוֹת שְׂכָפִינִים הנעשים בעזרות שבהם 15
 כל אחד סובר כדעתו מה מעכב. 16
 שנינו במשנה: **אבא שאל אומר כבש פרה כהנים גדולים עושין** 17
משל עצמן. הגמרא מביאה מנהג שנהגו הכהנים בבניית כבש 18
 הפרה, ומבררת מדוע נהגו כך: **אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָא, שְׂחָצִית – גסות** 19
הרוח וגאווה גדולה, הִתְתָּה מְצוּיָה בְּכָנִי כְּהָנִים גְּדוֹלִים, שְׂחָצִית מְשִׁשִּׁים 20
בְּכָרִי וְהָבָה הִיוּ מוֹצִיאִין בָּהּ לצורך בניית כבש הפרה, למרות שְׂחָה 21
בְּבִשָּׁה שֶׁל פָּרָה שעשו הכהנים הגדולים הקודמים לצורך כך עדיין 22
עוֹמְדִים כשבא הכהן הגדול הנוכחי לעשות את פרתו, ומכל מקום 23
לֹא הָיָה אֲחֵר מִקֵּין – מהכהנים הגדולים מוֹצִיא פָּרָתוֹ בְּכִבְשׁוֹ שֶׁל 24
חִבְרִי הקודם לו, אֵלָּא הִיא הכהן הנוכחי סוֹתֵר – מפרק את הכבש 25
 ובוֹנֶה אוֹתוֹ מחדש מְשִׁלּוֹ – מכספו, וזהו גסות הרוח שמעשי 26
 האחרים בטלים אצלו. 27
 הגמרא מקשה על רבי חנינא שלא יתכן שנהגו כך משום גסות 28
 הרוח: הִתֵּב – שאל רַבִּי עוֹלָא קוֹמִי – לפני רַבִּי מְנָא, וְהָא תְנִי – 29
 והלא למדנו בברייתא, שְׂמַעוֹן הַצִּדִּיק, שְׁתֵּי פִירוֹת אֲדוּמוֹת עָשָׂה, 30
 משום שבמנו נטמאו אנשים רבים בחללי המלחמות שנערכו אז 31
 ולא היה די בפרה אחת לטהרת כולם, ולמרות ששמעון הצדיק 32
 עצמו עשה את שתי הפרות מכל מקום **לֹא בְּכִבְשׁ שְׂחָצִית אֵת זו** 33
 – הפרה הראשונה הוֹצִיא אֵת זו – הפרה השנייה, ואם נאמר 34
 שסתירת הכבש באה מגאווה, אֵת לָךְ לְמִימֵר – וכי נוכח לומר כך 35
 אצל שְׂמַעוֹן הַצִּדִּיק שְׂחָצִית ובעל גאווה הָיָה. 36
 מבררת הגמרא מדוע אכן בנו לכל פרה כבש בפני עצמו. מקשה 37
 הגמרא: אם אכן לא יתכן לומר שמנהג הכהנים גדולים היה משום 38
 ה'שחצית גדולה' שיש בהם וכפי שהוכחנו ממעשיו של שמעון 39
 הצדיק, מֵאִי בָּדוֹן – מדוע באמת בנו לכל פרה כבש בפני עצמו 40
 ולא היו משתמשים בכבש של הפרה הקודמת. מתרצת הגמרא: 41
עַל שֶׁם מְעַלָּה הִיא בְּפָרָה סְלִסּוּל הִיא בְּפָרָה – כיון שהיו מטמאים 42
 את הכהן העוסק בשריפת הפרה ומטבילים אותו כדי להוציא 43
 מליבם של צדוקים (יומא ב), תיקנו חכמים שיעשו בפרה מעלות 44
 הרבה ודקדוקי מצוה כדי שלא יבואו ללולל בטהרת הפרה, ואף 45
 בניית כבש חדש לכל פרה באה כדי להודיע שצריכים להזהר 46
 הרבה בטהרתה. 47
 הגמרא מביאה ברייתא בענין בניית הכבש של הפרה: תְנִי – שנינו 48
 בברייתא, וַיִּזֶן וַיִּתְּלִים הִיוּ יוֹצִיאִין מִבָּאָן וּמִבָּאָן – כמין מעקה היו 49
 בונים משני צדדי הכבש, בְּרִי שְׁלֵא יִצְיֻצוּ – יסתכלו הַכְּהָנִים ויוציאו 50
 את ראשם אל מחוץ לכבש, וְיִסְטָאָן מִכָּךְ שהם מאדילים על 51
 טומאת התהום. 52
 שנינו במשנה: **רַבִּי עֲקִיבָא אָמַר אֵין מִשְׁתַּכְּרִין בּו' בשל הקדש אף** 53
לא משל עניים. הגמרא מבארת באיזה אופן מותר להשתכר בשל 54
 הקדש. אומרת הגמרא: **אֵלָּא** – באופן זה יהיה מותר להשתכר 55
 בשל הקדש, **אִם רָצָה** הגזבר להשתכר בשל הקדש עליו לקבל על 56
 עצמו שממסחר זה יִתְּנָה הִתְפַּסְדָּה שְׁלֵל – של הגזבר וְהַשְׁכָּר יהיה 57
 לְהִקְדֵּשׁ, ואז מוֹתֵר לעשות כן. 58
 מביאה הגמרא מעשה בנכסי יתומים שגם שם הדין כן. מספרת 59

הלכה ג - משנה

45 בכל שנה היו קונים מכספי תרומת הלשכה סממנים עבור הקטורת
46 במשקל שלש מאות ששים ושמונה [שס"ח] מנים. שס"ה מנים
47 כמספר הימים שיש בשנת החמה, מנה עבור כל יום והיו מקטירים
48 ממנו חציו בבוקר וחציו בערב. ושלשה מנים נוספים שמהם היה
49 הכהן גדול ביום הכפורים מכניס מלוא חופניו לפני ולפנים.
50 'מותר הקטורת' שעליה המשנה דנה הוא סממני הקטורת שלא
51 נכנסו אל תוך חופניו של הכהן גדול ביום הכפורים מהלשכה
52 מנים שמהם היה חופן, וכן אותם אחד עשר המנים שלא נוצלו
53 כשהשנה היתה פשוטה ולא מעוברת והיו בה רק שלש מאות
54 חמישים וארבע [שנ"ד] ימים, שהם פחות אחד עשר יום מימי שנת
55 החמה.
56 המשנה דנה מה היו עושים ב'מותר הקטורת'. מבררת המשנה:
57 מותר סממני הקטורת שיש ברצון הגוברים להעבירו משנה אחת
58 לשנה אחרת, מה היו עושים בה כדי שהיא תוכשר להקטירה ולא
59 תפסל מדין שהיא נקנתה ממעות תרומה ישנה, שהרי מראש
60 חודש ניסן יש להביא את הקטורת ממעות התרומה החדשה.
61 מבארת המשנה: מפרשים מנה - מתוך מותר הקטורת, כשיעור
62 עלות שבר האומנים מפטמי הקטורת, ומחללי אותה - את הקטורת
63 שהפרישו על מעות האומנים - על מעות המיועדות לתשלום שכר
64 האומנים, ונותני אותה - את הקטורת המחוללת שיצאה לחולין
65 לאומנים פשוט על מלאכתם בפטום הקטורת, וחוזרין הגוברים
66 לוקחין אותה - וקונים את הקטורת מיד האומנים מתרומה חדשה.
67 המשנה מבארת מאיזה תרומה הביאו ביום שלושים באדר: ואם
68 בא חודש ניסן בומנו - שראו עדים את הלבנה ביום שלושים באדר
69 וקדשו בית דין את החודש בו ביום, לוקחין אותה - את הקטורת
70 כבר ביום זה מתרומה חדשה, שהרי יום זה הוא ראש חודש ניסן
71 ומצוה להביא בו מן החדש, ואם לאו - שלא קדשו בית דין את
72 החודש אלא ביום שלושים ואחד, מביאים את הקטורת ביום
73 השלושים מן התרומה הישנה.
74

גמרא

75 שנינו במשנה שאת מותר הקטורת היו מחללים על מעות
76 האומנים שהן מעות הבאות מתרומת הלשכה. כעת הבינה
77 הגמרא שאת מותר הקטורת היו מחללים על מעות הלשכה.
78 הגמרא מקשה על כך. מקשה הגמרא: הרי גם הקטורת היא קודש
79 וגם מעות הלשכה הם קודש, ולא נמצא - ואיך יתכן שנאמר
80 שהקדש מתחלל על ההקדש. מתרצת הגמרא: כיצד הוא עושה
81 שמעות הלשכה יצאו לחולין כדי שיוכל לחלל עליהם את
82 הקטורת, אמר רבי שמעון בר יוסף, מביא הגובר מעות של הקדש
83 שמועדות עבור האומנים, ומחלל על הבגין שבנו בחולין לצורך
84 ההקדש, ונמצא הבגין קודש והמעות יוצאות לחולין,
85

1 דעתיה דרבי יוחנן הסובר ש'מותר פירות' היינו סאה רביעית, קשיא
2 - יקשה עלי, והא תנינן - והרי למדנו במפורש בסוף פרק זה עמ'דו
3 משלש יספק מארבע' היינו דין סאה רביעית, ודין זה הוא לדברי
4 הכל, ותנינן - ובמשנתנו שנינו זה וזה לא היו מודים בפירות'.
5 הגמרא מיישבת את שיטתו של רבי יוחנן. מתרצת הגמרא: בוודאי
6 רבי עקיבא ורבי חנניה מסכימים לכך שיתכן מציאות של 'מותר
7 פירות' שזוהי סאה רביעית, וכל מה ששנינו 'לא היו מודים בפירות'
8 אין הכוונה שלא הודו על עצם המושג 'מותר פירות', אלא שהם
9 לא הודו בדין זה שמותר הפירות הולך לקנין למנה, אבל מודין היו
10 בכלי שרת - ש'מותר פירות' הולך לקניית כלי שרת.
11 התבאר לעיל שלדעת כולם 'מותר נסכים' זהו בירוצין, ועל זה
12 אמר רבי עקיבא שמותר נסכים הולך לכלי שרת. הגמרא מקשה
13 על כך: עד בדין - מובן הדבר בבירוצין צבור כגון של נסכי התמידין
14 והמוספין שניתן להשתמש בהם לכלי שרת, כיון שאכן כלי שרת
15 באים משל ציבור, אולם האם נאמר שדין זה נאמר ואפילו בירוצי
16 יחיד - בנסכים של קרבנות יחיד, וכי לא נמצאו על ידי זה שכלי
17 שרת באין משל יחיד שלא כדיון, שהרי דין הכלי שרת הוא, שהם
18 צריכים לבוא דווקא משל ציבור ולא משל יחיד שהוא אינו
19 מוסרם לציבור יפה.
20 מתרצת הגמרא: בהדיא דתנינן - כפי ששנינו בברייתא לעיל (י).
21 'אשה ששנתה כתונה לבנה פשוטה וכלבד שתמסרה לציבור' -
22 שאף על פי שבגדי הכהונה באים דווקא משל ציבור, יכולה אשה
23 להכין כתונת עבור בנה הכהן בתנאי שהיא תמסרנו יפה לציבור,
24 וכפי שהסקנו לעיל שבמכשירי קרבן לדברי הכל יכול היחיד
25 למסור לציבור, ואף כאן בכלי שרת שהם מכשירי קרבן ימסרנו
26 היחיד יפה לציבור.
27 הגמרא דנה האם גם בירוצי יבש קדושים. אומרת הגמרא: עד בדין
28 בירוצי לח - כשמדובר בבירוצין של מידת הלח דהיינו שמילאו
29 את הכלי בין ונשפך מן היין לדופני כהן, ברור היין שיכולים
30 הבירוצין לילך לכלי שרת כיון שנתקדשו. אך מסתפקת הגמרא,
31 ואפילו בירוצי יבש - בבירוצין של מידות היבש דהיינו שמילאו
32 את הכלי בסולת ונשפך מהסולת אל מחוץ לכלי, האם גם
33 הבירוצין קדושים, או שמא כיון שהם נשפכים מחוץ לכלי אינם
34 קדושים.
35 הגמרא פושטת את הספק: בהדיא דתנינן תמן - לפי מה ששנינו
36 במסכת מנחות (טז), הנסכים שנקדשו בכלי - שכבר נתנם לתוך כלי
37 שרת ונתקדשו בכך, ואחר כך נמצא הניב פסול - הוברר שהקרבן
38 שלשמו הביאו נסכים אלו פסול, אם יש שם ובה אחר שאין לו
39 נסכים, יקרבנו עמו נסכים אלו מהקרבן הפסול, ואם לאו - שאין שם
40 ובה אחר ללא נסכים, ואותם הנסכים שקדשו בכלי לנו - עבר
41 עליהם הלילה, יופסלו בלינה - פסולים הם בלינה כדיון נסכים
42 שקדשו בכלי שרת, ומוכח שדווקא דבר שהיה בכלי שרת קדוש,
43 ולכן בירוצי יבש שלא נתקדשו בכלי אינם קדושים ואינם הולכים
44 לכלי שרת.

שקלים דף יא עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עוז והדר" (ליום שלישי) קלג

הגמרא: אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן עַל מַחְלוקַת זֶה שֶׁל רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי, אָתִיאַתְּ דְרַבִּי יוֹסִי בִּי חֲנִינָה בְּשִׁמּוּאֵל – מִצָּאנּוּ שְׁנֵיהֶם סוֹבְרִים שֶׁעַל הַמַּכְתָּשֶׁת לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁרֶת, וְדְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי בְּרַבִּי יוֹחָנָן – מִצָּאנּוּ שְׁנֵיהֶם סוֹבְרִים שֶׁאֵין עַל הַמַּכְתָּשֶׁת לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁרֶת. מִבָּאֵר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן הֵינָן מִצָּאנּוּ שְׂרָבִי יוֹחָנָן סוֹבֵר כְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי: דְּתַנִּין – שֶׁכָּךְ שָׁנִינוּ בַּמִּשְׁנָה הַבָּאָה (ב). 'הַמִּקְדָּישׁ נִכְסִין – נִכְסֵי הַחוּלִין שְׁלוֹ וְהֵיוּ בָּהֶן – בְּתוֹךְ נִכְסֵי הַחוּלִין דְּכָרִים רְאוּנוּ לְקִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר' וכו', וּסְתַמָּה הַמִּשְׁנָה וְלֹא פִירְשָׁה מִזֶּה הַכוּוּנָה 'דְּכָרִים רְאוּנוּ לְקִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר'. וּבִמְסַכֵּת כְּרִיתוֹת (ו). מִבָּאֵר שֶׁאֵי אִפְשָׁר לִפְרֹשׁ שֶׁהַכוּוּנָה לְבַהֲמָה וְחִידָה שֶׁהִיא הֵם רְאוּיִים לְקִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר כְּמוֹ שֶׁהֵם רְאוּיִים לְקִרְבָּנוֹת יָחִיד וְלֹא נִיתַן לְהַגְדִּיר 'רְאוּנוּ לְקִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר', וְכֵן גַּם לֹא נִיתַן לֹמַר שֶׁהַכוּוּנָה לִיְנוּת שְׁמָנִים וּסְלִתוֹת שֶׁכֵּן הַמִּשְׁנָה שֶׁם בְּהַמְשָׁךְ דָּנָה בְּדִינָם, וְלִכֵּן רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר שֶׁהַכוּוּנָה הִיא לְקִמּוּתָהּ שֶׁאֵינוּ רְאוּיָה לִיְחִיד אֲלָא לְצִיבּוֹר. וְאֵם הַקְטוֹרֶת כְּלוּלָה בְּתוֹךְ נִכְסֵי הַחוּלִין, הִרִי לָנוּ רֵאיוֹה שְׁעוֹשִׂים קְטוֹרֶת בַּמַּכְתָּשֶׁת שֶׁל חוֹל וְשֶׁלֹּא כְּדִבְרֵי רַבִּי יוֹסִי בֶן חֲנִינָה, וְהוּא שֶׁאִמַּר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן שְׂרָבִי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי וְרַבִּי יוֹחָנָן שְׁנֵיהֶם סוֹבְרִים שְׁקוֹרֶת כְּשִׂירָה גַם בַּמַּכְתָּשֶׁת שֶׁל חוֹל. דּוּחָה הַגְּמָרָא שְׂרָבִי יוֹחָנָן יָכוֹל לִסְבּוֹר אֶף כְּרַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה: אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אֵין רֵאיוֹה שְׂרָבִי יוֹחָנָן סוֹבֵר כְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי, וְנִיתַן לֹמַר שֶׁסוֹבֵר כְּרַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה, שֶׁכֵּן תִּפְתָּר – אִפְשָׁר לְהַעֲמִיד אֶת דְּבָרֵי הַמִּשְׁנָה שֶׁמְדוּבָר בְּאַחֲמִין מִשְׁלָּ בֵּית אֲבִימִיָּה עוֹשִׂי הַקְטוֹרֶת, שֶׁהָיָה נוֹמֵל בְּשִׁבְרֵי קְטוֹרֶת כְּפִי שֶׁלְמַדְנוּ לְעִיל, וְלִפְנֵי שֶׁהִסְפִּיק לִקְנוֹת מִמֶּנּוּ אֶת הַקְטוֹרֶת מִמַּעוֹת הַתְּרוּמָה הַחֲדָשָׁה, קִדֵּם הָאוֹמֵן וְהִקְדִּישׁ אֶת נִכְסֵי הַחוּלִין שְׁלוֹ וּבִתּוֹכָם הַקְטוֹרֶת שֶׁהִיא 'דְּכָרִים רְאוּנוּ לְקִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר'.

מִבָּאֵר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן הֵינָן מִצָּאנּוּ שֶׁשִּׁמּוּאֵל סוֹבֵר כְּרַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה: וְדְרַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה מִצָּאנּוּ שֶׁסוֹבֵר בְּשִׁמּוּאֵל, שְׁנֵיהֶם סוֹבְרִים שֶׁעַל הַמַּכְתָּשֶׁת לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁרֶת, דְּאָמַר רַב הוֹנָא בְּשֵׁם שִׁמּוּאֵל, מַכְתָּשֶׁת עָשׂוּ אוֹתָהּ בְּכָל שְׁרֵת לְקָדֵשׁ – לִגְבִּי כֵךְ שֶׁהַקְטוֹרֶת תִּפְסַל בְּלִינָה, וּשְׁתִּיפְסַל אִם טְבוּל יוֹם נִגַע בָּהּ, וּמִפּוֹרֵשׁ כֵּאֵן שֶׁדַּעַת שִׁמּוּאֵל הִיא שֶׁעַל הַמַּכְתָּשֶׁת לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁרֶת.

הַגְּמָרָא מְקַשָּׁה עַל שִׁמּוּאֵל הַסּוֹבֵר שֶׁמַּכְתָּשֶׁת דִּינָה כְּכִלִּי שֶׁרֶת: אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן, אָמְרָה – אִמַּר רַבִּי חוֹנָא אֶת דִּינוֹ שֶׁשִּׁמּוּאֵל שֶׁמַּכְתָּשֶׁת עָשׂוּ אוֹתָהּ כְּכִלִּי שֶׁרֶת קוֹמִי – לִפְנֵי רַבִּי יוֹסִי, וְשֶׁאֵל רַבִּי חוֹנָא עַל זֶה שֶׁבִּשְׁלָמָא לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי וְלְרַבִּי יוֹחָנָן הַסּוֹבְרִים שֶׁהַמַּכְתָּשֶׁת הִיא כְּלִי חוֹל וְנִמְצָאֵת הַקְטוֹרֶת הַמְּפֻטֶּמֶת בָּהּ קְדוּשָׁה בְּקְדוּשַׁת דְּמִים בְּלִבָּד, מוּבִנִים דְּכָרִי מִשְׁנֵינוּ שֶׁמַּחֲלָלִים אֶת הַקְטוֹרֶת עַל מַעוֹת, אוֹלָם לְשִׁמּוּאֵל הַסּוֹבֵר שֶׁעַל הַמַּכְתָּשֶׁת לִהְיוֹת כְּלִי שֶׁרֶת וְנִמְצָאֵת הַקְטוֹרֶת קְדוּשָׁה קְדוּשַׁת הַגּוֹף, קִשָּׁה, וְכִי דְרַבִּי שְׁקֵדֶשׁ בְּכָל שְׁרֵת נִפְתָּח – יָכוֹל הוּא לְהַפְדּוֹת, הִרִי בַּמְּפֻרָשׁ שָׁנִינוּ (מִנְחָת קָדֶשׁ) שֶׁהִנְדָּשׁ בְּכָל אֵין לֹא פִדְיוֹן.

אָמַר לִי רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חוֹנָא, וְלֹא דִשְׁמּוּאֵל הִיא – הִרִי עַל שִׁמּוּאֵל הִיא שֶׁאֲלַתְךָ, וְשִׁמּוּאֵל לִשְׁטִיתוֹ לֹא יִקְשֶׁה עָלָיו כְּלוֹם, דִּשְׁמּוּאֵל אָמַר, קָל הוּא בְּמוֹתֵר – קוֹלָא מִיּוֹחֲדָת הִיא בְּמוֹתֵר הַקְדָּשִׁים שֶׁלֹּב בֵּית דִּין מִתְּנֶה עֲלֵיהֶן שֶׁקְדוּשַׁת הַגּוֹף שֶׁלָּהֶן קִימַת רַק אִם הוֹצִרְכוּ לָהֶם, וְאִם לֹא הִרִי הֵן קְדוּשִׁים לְדִמְיָהֶם בְּלִבָּד וּמִמִּילָא יָכוֹלִים לְפָדוֹתָם.

מִבִּיָּאָה הַגְּמָרָא מְקוֹר לִכְךָ שֶׁשִּׁמּוּאֵל סוֹבֵר קוֹלָא זֶה בְּמוֹתֵר. אוֹמֵר הַגְּמָרָא: אֲכַן מִצָּאנּוּ שֶׁכָּךְ שִׁמּוּאֵל סוֹבֵר, דְּאִיתְּפִלְגֵנוּ – שֶׁנִּחְלָקוּ שְׁנֵיהֶם שִׁמּוּאֵל וְרַבִּי יוֹחָנָן בִּדְיָן הוֹתִירֵי תִּמְיָמִים – שָׁנִינוּ בַּמְסַכֵּת עֲרִכְיָן (ג). אֵין פּוֹחֲתִין מִשְׁשֶׁה טֵלָאִים מְבֻרְקִין בְּלִשְׁכַּת הַטֵּלָאִים, וְהִינּוּ, שְׁבִיקוֹר הַבְּהֵמוֹת הַמִּזְעֵדוֹת לִהְיוֹת קִרְבָּנוֹת כְּדִי לְוֹדָא שֶׁאֵין בָּהֶם מוֹמִים נִמְשָׁךְ אַרְבַּעָה יָמִים, וְהִיוּ נוֹתֵנִים בְּלִשְׁכַּת הַטֵּלָאִים שֶׁבִּבֵּית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁשֶׁה טֵלָאִים שֶׁכָּבֵר נִתְבָּקְרוּ אַרְבַּעָה יָמִים קוֹדֵם לָכֵן. בְּכָל יוֹם לָקְחוּ מִהֲלִשְׁכָּה שְׁנֵי טֵלָאִים לְקִרְבָּנוֹת הַתִּמְיָדִים וְנִתְּנוּ שְׁנֵי טֵלָאִים אַחֲרֵיהֶם תַּחְתִּיהֶם, וְהִיוּ מְבָקְרִים אֶת הַחֲדָשִׁים אַרְבַּעָה יָמִים וְחֹזֵר חֲלִילָה. כְּשֶׁמִּגִּיעַ רֹאשׁ חוֹדֶשׁ נִסָּן לֹא הִיוּ מְקִרְבִּים קִרְבָּנוֹת צִיבּוֹר מִמַּעוֹת הַתְּרוּמָה הַיִּשְׁנָה, וְנִמְצָא שֶׁבִּסּוֹף כָּל שָׁנָה וְשָׁנָה הִיא

וְכַעַת שֶׁהַמַּעוֹת שְׂבִיד הַגּוֹזֵר חוּלִין הֵם, מְכִיָּא קְטוֹרֶת וּמַחֲלָל אֶת הַקְטוֹרֶת עֲלֵיהֶן – עַל הַמַּעוֹת, וְנִמְצָא הַקְטוֹרֶת יוֹצֵאת לְחוּלִין וְהַמַּעוֹת קְדוּשִׁים בְּקְדוּשַׁת תְּרוּמָה יִשְׁנָה, וְנִזְתָּנִים אוֹתָהּ – אֶת קְטוֹרֶת הַחוּלִין לְאוֹמְנִין בְּשִׁבְרֵן עַל מִלְאכְתָּם, וְחֹזְרִים הַגּוֹבְרִים וְקוֹנִים זֹאת מִיַּד הָאוֹמְנִים מִמַּעוֹת הַתְּרוּמָה הַחֲדָשָׁה.

הַגְּמָרָא מְבָאֵר מִזֶּה הִיוּ עוֹשִׂים עִם הַמַּעוֹת שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ בְּקְדוּשָׁה יִשְׁנָה. מִבְּרֵרֵת הַגְּמָרָא: אוֹתָן הַמַּעוֹת שֶׁנִּתְקַדְּשׁוּ בְּקְדוּשָׁה יִשְׁנָה מִזֶּה יַעֲשֶׂה בָּהֶן. מִבָּאֵר הַגְּמָרָא: רַבִּי אוֹמֵר, אוֹמֵר אֲנִי, וְנִתְּנוּ לְבֵית גְּרָמּוּ וְלְבֵית אֲבִימִיָּה שֶׁהִיוּ בְּקִיאִין בְּפִסְמִים הַקְטוֹרֶת וּבְמַעֲשֶׂה לָהֶם הַתְּנָיִם, כְּשֶׁכֵּר עַל מִלְאכְתָּם.

הַגְּמָרָא מְגַבִּילָה אֶת דְּבָרֵי רַבִּי: אָמַר רַבִּי שִׁמּוּאֵל בְּרַבִּי יְצָהָר, וְהֵן – דִּין זֶה שֶׁאִמַּרְנוּ שְׁנוֹתָנִים אֶת הַמַּעוֹת הַקְדוּשִׁים בְּקְדוּשַׁת תְּרוּמָה יִשְׁנָה לְאוֹמְנֵי בֵּית גְּרָמּוּ וּבֵית אֲבִיטִינָס, הוּא דוּקָא שֶׁהִיוּ [כְּשֶׁהִיוּ] גּוֹבְרֵי הַהִקְדָּשׁ כְּכִי תִּיבִין לָהֶן מַעוֹת מַעֲשֶׂה רֵאשׁוֹנָה – כְּתִשְׁלוֹם עַל מִלְאכְתָּם שֶׁעָשׂוּ בִּשְׁנָה שְׁעִבְרָה, וְלִכֵּן מִשְׁלָמִים לָהֶם מִהַתְּרוּמָה הַיִּשְׁנָה, אֲבָל בְּאוֹפֵן שֶׁמִּשְׁלָמִים לָהֶם עַל מִזֶּה שֶׁעָשׂוּ בִּשְׁנָה הַזֹּאת צִרְיִים לְשֶׁלֹּם לָהֶם מִהַתְּרוּמָה הַחֲדָשָׁה.

הַגְּמָרָא מְבָרֵר מִזֶּה עָשׂוּ עִם מַעוֹת אֲלוּ בְּאוֹפֵן שֶׁלֹּא הִיוּ צִיְיִבִים לְאוֹמְנִים. מִבְּרֵרֵת הַגְּמָרָא: רַבִּי חִיָּה בְּרַבִּי יוֹסִי – שֶׁאֵל, מִזֶּה הִיָּה הַדִּין בְּאוֹפֵן שֶׁהַגּוֹבְרִים לֹא הִיוּ תִּיבִין לָהֶן – לְהַאֲמִינִים מַעוֹת מַעֲשֶׂה הַרֵאשׁוֹנָה, מִזֶּה הִיוּ עוֹשִׂים בְּמַעוֹת אֲלוּ שֶׁל הַתְּרוּמָה יִשְׁנָה. מִבָּאֵר הַגְּמָרָא: אָתָּא – הִגִּיעַ רַבִּי יוֹסִי וְאִמַּר בְּשֵׁם רַבִּי חִיָּה בְּרַבִּי שֶׁאִמַּר בְּשֵׁם רַבִּי יוֹסִי, שֶׁהִיוּ מִשְׁתַּמְשִׁים בְּמַעוֹת אֲלוּ כְּדִי לִקְנוֹת בְּהֵמוֹת וְהִיוּ מְקִיָּצִין בָּהֶן אֶת הַתְּנוּפָה – קוֹנִים בָּהֶם עוֹלוֹת לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ.

הַגְּמָרָא מְבָרֵר כִּיצַד יִתְּנָן שְׂרָבִי חִיָּה בְּמִקּוֹם אֶחָד הַסְתַּפֵּק וּבְמִקּוֹם אֶחָד הִיָּה פְּשׁוּט לֹא. מְקַשָּׁה הַגְּמָרָא: רַבִּי יוֹסִי בְּרַבִּי יוֹסִי – שֶׁאֵל לִפְנֵי רַבִּי יוֹסִי, מַחֲלָפָא שִׁיְתִּיתָה דְּרַבִּי חִיָּה בְּרַבִּי יוֹסִי – אֵין יִתְּנָן שְׂרָבִי חִיָּה בְּרַבִּי חֲלִילָה אֶת שִׁיטָּתוֹ, שֶׁהִיא תִּפְסָן צִרְיָה לִיָּה – בְּתַחֲלִילָה הוּא הַסְתַּפֵּק מִזֶּה דִּין מַעוֹת אֲלוּ, וְכֵן פְּשִׁיטָא לִיָּה – וְלֵאמֹר מִכֵּן אֲנוּ רְוִאִים כֵּאֵן שֶׁהִיָּה פְּשׁוּט לֹא שֶׁהֵם הוֹלְכִים לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ.

מִתְרַצֵּת הַגְּמָרָא: עֲנָה רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי בָּא בְּרַבִּי חֲנָן, הָא דְּצִרְיָה לִיָּה בְּכָל שְׁרֵת הָא דְּפִשְׁטָא לִיָּה בְּכָל מִקְדָּשׁ – פְּשׁוּט הִיָּה לֹא לְרַבִּי חִיָּה בְּרַבִּי חֲנָן שֶׁמַּעוֹת אֲלוּ שֶׁהֵם מִתְּרוּמָה יִשְׁנָה יָכוֹלִים לִלְכַּת לְקִיץ הַמִּזְבֵּחַ, אֲלָא שֶׁהַסְתַּפֵּק שֶׁמָּא נִאֲמַר שֶׁמַּעוֹת אֲלוּ שֶׁנִּתְחַלֵּל עֲלֵיהֶם, מוֹתֵר הַקְטוֹרֶת דִּין מוֹתֵר נִסְכִּים לָהֶם שְׁהוֹלְכִים אֶף לְכָלִי שֶׁרֶת, וְהַסְתַּפֵּק הוּא הָאֵם מוֹתֵר הַקְטוֹרֶת יֵשׁ עָלָיו קְדוּשַׁת הַגּוֹף וְנִמְצָא דִינוֹ כְּמוֹתֵר נִסְכִּים אוֹ שֶׁאֵין עָלָיו קְדוּשַׁת הַגּוֹף. וְשׁוֹרֵשׁ הַסְתַּפֵּק הוּא, הָאֵם הַמַּכְתָּשֶׁת שְׁבָה שׁוֹחֲקִים אֶת הַקְטוֹרֶת הִיא כְּלִי שֶׁרֶת וְנִמְצָאֵת הַקְטוֹרֶת מִתְקַדֶּשֶׁת עַל יְדֵהּ בְּקְדוּשַׁת הַגּוֹף, אוֹ אֵין הַמַּכְתָּשֶׁת כְּלִי שֶׁרֶת וְאֵין הַקְטוֹרֶת קְדוּשָׁה בְּקְדוּשַׁת הַגּוֹף.

מִבִּיָּאָה הַגְּמָרָא שֶׁבִּסְפֵּק זֶה שֶׁהַסְתַּפֵּק רַבִּי חִיָּה בְּרַבִּי בָּא אִם הַמַּכְתָּשֶׁת הִיא כְּלִי שֶׁרֶת מִצָּאנּוּ שֶׁנִּחְלָקוּ בִּזְוָה אִמּוּרָאִים. אוֹמֵר הַגְּמָרָא: דְּאִיתְּפִלְגֵנוּ – נִחְלָקוּ בִּזְוָה אִמּוּרָאִים. פְּשִׁיטָא – שֶׁחָק אֶת הַקְטוֹרֶת בְּמַכְתָּשֶׁת שֶׁל חוּלִין וְלֹא שֶׁל קוֹדֶשׁ, רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה אָמַר, פְּסוּלָה שֶׁכֵּן חוֹבָה עַל הַמַּכְתָּשֶׁת שֶׁתִּהְיֶה כְּלִי שֶׁרֶת. רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי אָמַר, בְּשִׁירָה שֶׁאֵין חוֹבָה עַל הַמַּכְתָּשֶׁת שֶׁתִּהְיֶה כְּלִי שֶׁרֶת.

מִבָּאֵר הַגְּמָרָא אֶת טַעְמוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה: מִזֶּה פְּשִׁטָא דְּרַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי חֲנִינָה הַמַּחֲיִיב אֶת הַמַּכְתָּשֶׁת שֶׁתִּהְיֶה כְּלִי שֶׁרֶת, שֶׁכֵּן נִאֲמַר (שְׁמוֹת לז) 'וְהִקְטַרְתָּ אֶת־תַּעֲשֶׂה בְּמִתְּנָתָהּ לֹא תַעֲשֶׂה' לְכֶם קֹדֶשׁ תִּתְּנֶה לָךְ לַח', וְעַל זֶה דִּרְשׁ 'קוֹדֶשׁ הִיא' שֶׁתִּהְיֶה תְּנוּיָתָהּ בְּקוֹדֶשׁ – שֶׁחֻבָּה לִפְטָם אֶת הַקְטוֹרֶת בְּעוֹרָה שֶׁהוּא מְקוֹם קוֹדֶשׁ וּבַמַּכְתָּשֶׁת שֶׁהִיא כְּלִי שֶׁרֶת.

מִבָּאֵר הַגְּמָרָא אֶת טַעְמוֹ שֶׁל רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי: מִזֶּה פְּשִׁטָא דְּרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹי הַמְכַשִּׁיר גַּם כְּשֶׁאֵין הַמַּכְתָּשֶׁת כְּלִי שֶׁרֶת, כִּיּוֹן שֶׁהוּא דוֹרֵשׁ אֶת כּוּוֹנֵת הַפִּסְקוֹ שֶׁהוּא בֹא רַק לְלַמְדֵנוּ 'קוֹדֶשׁ הִיא' שֶׁתִּהְיֶה הַקְטוֹרֶת בְּאֵה מְתוּרָמָת תִּלְשָׁהּ – מִשְׁל צִיבּוֹר דוּקָא וְלֹא מִשְׁל יָחִיד, אֲבָל אֵין דִּין שֶׁתִּהְיֶה הוּוּיָתָה בְּקוֹדֶשׁ.

הַגְּמָרָא מְבִיָּאָה אִמּוּרָאִים נוֹסְפִים שֶׁנִּחְלָקוּ בַּמַּחְלּוֹקֶת זֶה. אוֹמֵר

1 נשאר בלשכת הטלאים ארבעה טלאים ממעות התרומה הישנה.
 2 ועל זה שמואל אומר, נפדין בתמימים – פודים את הטלאים
 3 המבוקרים על מעות חולין, וקדושת הטלאים שהיא של תרומה
 4 ישנה עוברת למעות אלו, ושוב קונים את הטלאים ממעות תרומה
 5 חדשה ומקריבים אותם לתמידים. ואף על פי שקרבנות תמימים
 6 אינם נפדים בלא מום, מכל מקום זהו רק בקרבנות יחיד אבל
 7 בקרבנות ציבור לב בית דין מתנה עליהם שאם יהיו מותר יקדשו
 8 רק לדמיהם ויהא מותר לפדותם, וזהו שסובר שמואל לשיטתו גם
 9 במותר הקטורת.

10 רבי יוחנן חולק על שמואל: ורבי יוחנן אומר, מותר הטלאים נפדין
 11 בפסולי המוקדשים – כקדשים שאי אפשר להקריבם, ודינם שירעו
 12 עד שיסתאבו ויפול בהם מום, וימכרו ויפלו דמיהם לנדבה,
 13 וכשאינן בהם מום אינם נפדים.

14 הגמרא מבררת מה הדין ב'מותר שעירים' לפי שמואל ורבי יוחנן.
 15 מבררת הגמרא: באופן שהותירו שעירים של ציבור לחטאת, כגון
 16 שעיר חטאת של ראש חודש אדר שהוא בא משל ציבור, ונאבד
 17 ונמצא בניסן ואינו ראוי עוד להקרבה שהרי הוא מתרומה ישנה,
 18 מה עושים בו.

19 מבארת הגמרא: על דעתיה דשמואל – לפי דעתו של שמואל
 20 הסובר שמותר תמימים נפדים כתמימים, בודאי שמותר שעירים
 21 נפדים מכח קל וחומר, אם עולה שהיא קריבה כולה לגבוה דינה
 22 שהיא נפדית, לא כל שכן בהותירו שעירים שהם קרבן חטאת

23 שרובו הוא חלק הכהנים שבודאי נאמר שנפדית. על דעתיה דרבי
 24 יוחנן הסובר שמותר תמימים נפדים כפסולי המוקדשים וירעו עד
 25 שיסתאבו ויפול בהם מום ויהיה מותר לפדותם, אומר רבי זעירא
 26 שאף בהותירו שעירים כן הוא ודינם שירעו עד שיסתאבו.

27 רבי שמואל בר רב יצחק חולק על רבי זעירא בדעת רבי יוחנן: אומר
 28 רבי שמואל בר רב יצחק שלא כדברי רבי זעירא אליבא דרבי יוחנן
 29 שדין הותירו שעירים הוא שירעו עד שיסתאבו אלא הם עצמם
 30 קרבים עולות ומקריבין בהן את המזבח.

31 מקשה הגמרא על דברי רבי שמואל בר רב יצחק: הלא כאן מדובר
 32 בהותירו שעירים שהם קרבנות חטאת ואילו הקרבנות של קיץ
 33 המזבח קרבים כקרבנות עולה, ואם כן קשיא וכי יש חטאת שקריבה
 34 עולה. מתרצת הגמרא: אומר רבי יוסה, שנייא היא – שונה הוא דין
 35 קרבנות ציבור מקרבנות יחיד, שאין קרבנות ציבור נקבעין להיות
 36 עולה או חטאת אלא בזמן השחיטה, וקודם השחיטה יש רשות
 37 לשנותם מקרבן לקרבן, ולכן גם כאן יכולים להעביר את השעירים
 38 מחטאת לעולה והם קרבים כעולת קיץ המזבח.

39 הגמרא מבארת מדוע משנים אותם דווקא לקרבן עולה: אומר רבי
 40 חייא, לכאורה, אם בין כך אין קרבנות ציבור נקבעים אלא
 41 בשחיטה, מדוע אנו משנים אותם דווקא לקרבנות עולה היה לנו
 42 לומר שיקרבו שלמים, אלא, תנאי בית דין הוא על המותר שיקרב
 43 עולות דווקא.